

Een Weerzien.

logeeren-gaan vervelend. Maar nu *moest* ze weg; als een lange pijnende foltering zag ze de weken, die vóór haar lagen, hier, in 't stadje, zoo dicht bij Henri en Klara's geluk. Ze *moest* weg, hoe eerder hoe liever. En nog dienzelfden avond schreef ze, of ze Maandag, twee dagen later, mocht komen.

Ze voelde zich rustiger, toen ze eindelijk in de coupé was. Ze zat te kijken door 't portierraampje, dat ze niet neer had kunnen krijgen, naar haar moeder op 't perron. De conducteur had de coupé gesloten, en de minuten, die zij nog wachten moest, een glimlach van lieve verstandhouding op de lippen en met nu en dan een knikje van geveinsde hartelijkheid, schenen haar ondraaglijk lang. Eindelijk luidde de bel, schrilde 't fluitje, en zette de trein zich schokkend in beweging. Een laatste knikken en wuiven met de hand. Toen schikte zij zich in een hoekje, het hoofd steunend tegen de kussens. Een gevoel van rust door bevrijding, van verademing, vredigde in haar. 't Was haar een oogenblik alsof alle contact met 't verdriet was verbroken, dit haar vreemd was geworden, nu ze wegsnelde van 't stadje. 't Was een sombere regendag. De druppelen spatten tegen het raampje, liepen als lange kronkeldraden van vocht naar beneden, samenvloeiend tot bredere natte banden. Buiten hing over de velden een lage, grauwe lucht, waaruit in dunne stralen de regen neerdruide; in de verte loste 't frisch-groene weiland, langzaam ingeslurpt, zich op in de monotoon-grijze, zwaardrukkende wolken. Over de weiden streepten als zwarte slierten de diep-gevoorde, slijkerige paden. De boerenwoningen lagen eenzaam-verlaten in de landen. Hier en daar scholen onder een luifeldak angstig een troep kippen bijeen, of schoot een hond uit, glimmend van nat, met kort en nijdig geblaf tegen den voortjagenden trein. . . . Marie voelde langzamerhand over zich komen een genotvolle kalmte. Ze zat nu geheel alleen, en dicht gedrukt in 't hoekje, schemerden haar boomen, weiden en huizen, wazig gezien door 't bewaterde raampje, als in na-herinnering van vagen droom, voorbij. Ze liet haar hoofd rusten tegen het kussen en haar blikken

gleden langs de annonce's vóór haar, tegen 't beschot, zonder dat ze las. Ze had wel uren zoo willen voortijlen, alleen, in dit kamertje, met al die menschen geweten voor en achter haar, . . . alleen, met 't heerlijk idee, niets te kunnen doen tegen dat altijd voortgaan, niet te hoeven te denken: wat nu? waarheen nu? willoos, en toch met eigen goedvinden van richting, voortbewogen, terwijl menschen en dingen voorbijgleden en voorbijdreven, zonder haar aan te raken.

Als de trein stilhield, was 't haar of plotseling haar zacht-eentonig deinende gedachten vaneenscheurden. Dan zag ze alleen de zwarte, koud-scherpe werkelijkheid: de reizigers, met koffertjes en tasschen in de hand, zich haastend langs de portieren, 't drukke heen-en-weer-gewoel, 't omhelzen, de handdrukbegroetingen, 't gesjouw van witkielen. Na dat ellendige, warrige geroezemoes, 't dichtklappen van de portieren, een even-stilte op 't perron, het angstig-schrille gefluit, en dan, in den langzaam voortschuivende trein, weer bij haar 't suizen van haar gedachten, opnieuw opkomend door 't weg-zijn van menschen.

Toen zij Arnhem naderde, voortreed in een vallei, tusschen de aan beide kanten opglooiende bermten, kwam weer de angstige onrust over wat haar wachtte. In Arnhem zou 't gedaan zijn met 't zich willoos laten gaan. Daar moest ze weer meedoen aan 't leven, glimlachen en lachen, aandachtig luisterend haar hoofd gebogen houden bij verhalen, die haar verveelden, terwijl haar gedachten ver-weg waren, en zelf spreken als niets haar liever zou zijn dan zwijgen. . . .

Als een toevluchtsoord had ze 't huis van haar tante beschouwd. Ze had weg gewild uit 't stadje: een andere omgeving zou haar afleiding geven misschien, maar vooral had 't denkbeeld, Klara en Henri zoo dicht bij in liefdesgeluk te zien, haar er heen gedreven. Geheel vreemde menschen in haar eigen land of er buiten, waren haar ook goed geweest. . . .

Maar nu, na vier jaren alles overdenkend, was ze blijde juist bij tante van Bosch en haar nichtje Emma te zijn gekomen. Want niet alleen had ze gevonden 't niet-zien van 't geluk van Klara en Henri, maar ook had zij,